

Parsifal

Parsifal

Fairefis

Anfortas – Král rybář

Trvrizent - poustevník

Siguna

Repanse de Joie (Pramen radosti)

Červený rytíř

Grálský rytíř

Děti

Potrubí

Expozice

Jsme dole.

Jak to tam vzpadá?

Tma.

Je aspoň něco vidět? Jaké to tam je?

No ... veselé.

Veselé? Ve tmě?

No.

Postupujete?

Jdeme.

Nahoru, nebo dolů?

Nevíme. Nevíme jestli jdeme nahoru nebo dolů. Ale jdeme.

1. Hloupí a silní kráčejí vstříc světlým zítřkům

Parsifal: Hezký den. Hezký den.
To mi poradila matka, abych všechny zdravil.
Tak říkám: Hezký den.
To ona skrze mne říká: Hezký den. Ne já.
To ona.
Hezký den.

Fairefis: Otce ztratil v útlém věku a je to znát.
Tak dlouho sál z matčiných prsů mléko, až byl krásný jako ona.
A ona už ne.
Upnula se na jediné dítě a chtěla ho uchránit dobrodružné smrti, kterou
zhynul otec.
Ale existence dobrodružství se nedá utajit.
Dříve nebo později ...
A s o to větší lačností přesedlal z prsů na dobrodružství.
Matka? - Pryč. Pryč! Pryč!
Už saju jinou mizu.
Ňáký ty rady na cestu, aby nebyl hlad a pak tradá. Tradá. Tradadadá!

Parsifal: Hezký den.

Fairefis: No, pojd' sem.
Jakpak se jmenuješ?

Parsifal: *(neví)*

Fairefis: Hm. Takovej velkej kluk.
A jestlipak už ...?

Parsifal: Ne.

Fairefis: Poslechni ... Jak ti říkají?

Parsifal: Dobrý chlapec, milý chlapec, krásný chlapec.
Hezký den.

Fairefis: Řekni: JÁ.

Parsifal: Moje!

Fairefis: Ne moje - JÁ.

Parsifal: Moje. Všechno je moje.

Fairefis: Jenom to JÁ ještě ne.

Prima materia. Začátek.

Semeno, které čeká, až ho slunce probudí k životu.

Jsi semeno, slyšíš?

Parsifal: To je urážka?

Fairefis: Ne, konstatování stavu.

Parsifal: A TO je urážka? Jenom abych vědělo, jestli tě mám zabít?

Fairefis: Ne, je to konstatování stavu. Už to začalo, ale teprve se to zahřívá.

První tah.

Ponrava se jde proběhnout

Ponrava, larva, kukla, najáda.

Krásný motýl, co ještě dřímá v hlíně.

Moruše. Nezajímavá, bezohledná,

naprosto prostoduchá a bezcitná...

... bytost? No.

No jo, ale když je tady ta předurčenost - predestinace.

Předurčenost být zlatým lišajem, slunečním motýlem, královským

majestátem, tichým ...

Předurčenost být tichým.

To ještě bude.

Ticho. (*poslouchá ticho*)

Nářek - nářek. Pak tichý zpěv Siguny.

Fairefis: Neslyšíš nic? Neskač tady jako koza! Tiše!

Je slyšet nářek a zpěv Siguny.

Parsifal: Odkud to přichází?

Fairefis: *(pokrčí rameny a pak ukáže na potrubí)*

Parsifal: Z toho?

Fairefis: No tadyhle z toho potrubí.

Parsifal: Co je to potrubí?

Fairefis: Nádoba. Svého druhu.

Parsifal: Do nádoby se něco naleje?

Fairefis: Na jedné straně nádoby se něco naleje
a na druhé něco: vy ...? vy ... ? ... vyteče.

Potrubí vede odněkud někam.

Je to nádoba odněkud někam.

Odněkud nádoba - někam nádoba.

Parsifal: Nebo odnikud nikam. *ukazuje*

Fairefis: To nikdy. Vždycky někam. Poslouchej.

Zpěv-nářek Siguny.

Parsifal: Asi se jí něco stalo.

Fairefis: *sáhne si na Parsifala* Teplota už zase stoupla - ale je to suché
teplo. Až se spojí s vlhkým, začne první destilace. Čistíme se.

Siguna vyjde a zpívá.

Parsifal: Ještě moc nerozumím ženám.

Fairefis: Jak to?

Parsifal: No, vůbec nic jsem jí nerozuměl. Je to na mě asi moc vysoko.

Fairefis: Žena je krystalická esence, pocit, atmosféra. Té se nedá "rozumět".

Parsifal: Tak co jí je?

Fairefis: Má obrovskou bolest. Nevyléčitelnou, zdá se. Někdo zabil jednu její část.

Parsifal: Část?

Fairefis: Polovinu. Někdo vzal jednu její půlku a tu zabil. A nechal jen tu druhou.

Siguna tiše pláče.

Parsifal: Aha. A co to dělá?

Fairefis: Předvádí atmosféru bolesti - cit utrpení.

Parsifal: Ať šťastného či smutného,
vždy pěkně pozdrav každého,
řekla mi matka! Takže Hezký den!

Fairefis: Nepochopils?

Parsifal: Ne.

Fairefis: Je smutná.

Siguna začne opět lkát-zpívat.

Parsifal: *do jejího zpěvu* Ať už nebrečí! Já to nechci!!!

Siguna přestane. Nakloní se k Fairefisovi a šeptá mu.

Fairefis: Je to tvoje sestřenice.
Někdo jí zabil muže.
Leží a zdá se, že neobživne. Šlus. Konec.
Nemá už v sobě místo na jiný cit než bolest.

Parsifal: Kdo ho zabil?

Fairefis: *mávne jedním směrem rukou*

Parsifal: Taky ho zabiju! Ještě víc než on tady toho. Ze soucitu s vámi vás pomstím.

Fairefis: Pomsta je krásná emoce. Skoro tak silná jako nenávisť.

Siguna: Ty jsi Parsifal a to znamená středem prorazit. Jsi předurčený, krásný, ctnostný, citlivý.

Parsifal: Doma mi říkali: dobrý synku, milý synku, krásný synku.

Siguna odejde.

Fairefis: Teď už jsi Parsifal.
Kde nic, tu nic a najednou tady máme jméno.

Parsifal: Kdo to byl?

Fairefis: Tvoje sestřenice Siguna.

Parsifal: Bylo mi jí líto. *Pláč skrze grál.*

Fairefis: Ty pláčeš!!!

Hudba transmutace.

2. Pán jména

Objeví se Červený.

Parsifal: Co se to tady červená?

Fairefis: Krásný rytíř z královského rodu. Velký bojovník. Je červený jak zákon káže.

Parsifal: Jsem Parsifal a kdo jsi ty?

Červený: Jsem Červený, jsem paprsek, nejkrásnější ze všech, idiote!

Parsifal: Staneš se předmětem mé pomsty,
staneš se předmětem mé cesty.
Chci tvoje šaty!
Svlékni se a dej mi svoje šaty, Červený!

*Parsifal ho zabije mocnou silou a prostoduchou důvěrou v sebe sama.
Hudba.*

Parsifal: Pomoz mi ho svlíknout. Nevím, jak se to dělá.

Fairefis: Takhle. *svlékají ho*

Parsifal se do šatů obléká.

Parsifal: Jsem Parsifal Červený.

Fairefis: Cos to udělal? Čím sis to ruce potřísnil.

Parsifal: Jsem krásný, silný, dobrý!

Fairefis: Na cestě leží šaty a meč. Bylo potřeba je zvednout. Ale té krve.

Parsifal: Je mi to líto.

Fairefis: Je potřeba třísnit, aby se dalo čistit. Každou rudu provází hlušina.

Parsifal: Jsem celý žhavý ... Zažít Velké dobrodružství. L' Aventura grande.

Fairefis: Vstoupil jsi do purpuru. Jsi celý žhavý. Kterým směrem se vydáš?

Parsifal: Vždycky opačným. Už jsem NĚKDO. Parsifal červený žhavý předurčený. Právě jsem se stal člověkem.

Fairefis: Ta krev na tvých rukou z tebe udělala skutečnou lidskou bytost. Tvoje křídla jsou nádherná. Kdybys prolétl plamenem, celý by ses očistil. Tělo, popel a zase Fénix vstává - lepší, ryzí, krásnější. Zlato se nedá pokazit ani zašpinit. Jen přetavit. Ale zdá se, že horko je příliš velké a ještě nenastal ten správný čas. Třikrát tě zchladím než tě nechám shořet nejkrásnějším plamenem. Jsi už člověk, ale ještě dítě. Děti mají už své nároky, ale ještě ne schopnosti. Jsi připraven na setkání?

Parsifal: Jsem.

Fairefis: Nejdřív sucho, pusto a pak voda. Na vodě čluny, v lodích rybáři. Tohle bude trochu bolet, ale bude to krásné.

Parsifal: Bolest a krása se k sobě náramně hodí.

Fairefis: Začínáš se mi líbit, chlapče. Už máš zdravou, červenou barvu. Teď přijde hlad.

Hudba.

3. Král rybář a grál poprvé

Král Rybář.

Král: Jak ses sem dostal, hochu? Dlouho nic a pak voda. Nepřipadal ti ten kraj jiný než ostatní? Prázdný?

Parsifal: Připadal mi rychlý, protože jsem jel velmi rychle.

Král: Takže jsi mířil sem? Kdo ti ukázal cestu?

Parsifal: Bloudím. Od té doby, co jsem se stal člověkem, bloudím. Bloudění je druhý stupeň dobrodružství.

Král: A jakým způsobem bloudíš?

Parsifal: Odněkud někam
odnikud nikam
odnikud někam
odněkud nikam

Král: Bloudění ale přece nemá směr. Bloudění je čas. Už bloudíš dlouho?

Parsifal: To nevím.

Král: Nezdá se mi, že dost dlouho.

Parsifal: Dostal jsem hlad.

Král: Hladový? Široko daleko není nic než pustina.
Širokopustina – dalekopustina.
Místo, které by mohlo ukojit tvůj hlad:
Je to hora, je to kámen, je to deska, je to hrad.
Řekni, že jsi se mnou mluvil.

Parsifal: Mluvil jsem s vámi.

Král: Řekni to, až se tě někdo zeptá.

Parsifal: A vy?

Naděje.

Král: A já?

Parsifal: A vy?

Král: A já?

Nechápe.

Parsifal: Ať vám berou. Na návnadu.

Král: Já sám jsem návnada. Vystavená na odív. Hledám oběť a obětuji sebe. Jsem návnada. Ty bloudíš, já čekám. Ale lov ještě neskončil. Dřív než se setmí ... neboj se ... nezačnu zatahovat sítě. Dřív než se setmí ... se uvidíme. Ty, já, moje sítě, pak ty a zase já a uvidíme, co se chytí. Ty, já ... Dřív než se setmí.

Parsifal: A kudy k ukojení hladu?

Král: Směr ti nepovím, ale když budeš skutečně hladový, tak trefíš. Směr nevím, jenom čas. Večeře se podává v sedm.

Parsifal: Děkuji ti, ...

Král: *očekává oslovení*

Parsifal: ... rybáři. Ať ti slouží návnada.

Král: Ještě nikdy jsem nic nechytíl. Jsem špatná návnada. Ale v tom to právě je. Jen ta pravá ryba se chytí na špatnou návnadu, jako jsem já. Nemusí být dobrá návnada, ale dobrý úlovek.

Hudební dovětek.

Fairefis: Široko daleko nic a uprostřed drahý kámen. Člověk jde a kámen přichází s ním. Jde s kamenem za kamenem. Kámen mu je klíčem. Heslo a

kámen. Jednoduché zaklínadlo. Tak jednoduché, jak jen může být věta. Otázky a odpovědi jsou prosté a přece nám nepřijdou na jazyk v momentě, kdy na tom závisí celý ...

Jak snadná ...

Tak snadná ...

Jako bychom ...

Vede nás ...

Jak snadná byla cesta sem. Tak snadná už nikdy nebude. Jako bychom pomysleli a už tam byli. Vede nás hlad, absolutní sebedůvěra, nezpochybnitelnost naší existence a našeho poslání, přímočarost, hloupost a mladost. Jen někde vzadu za temenem v malé dutině dřímá vědomí o předurčenosti. Jen tahle hluboká existenciální jistota dovoluje neprohrávat. Ale až prohra je branou do dospělosti, vstupem do dalšího poschodí. Až když poprvé prohrajeme, pochopíme, že prohra je vlastně vítězství.

Parsifal: Mám hlad! Mám hlad!! Mám hlad!!! Trmácím se už hezky dlouho, tak si zasloužím masitou odměnu!

Grálský: Nevím, jak si se sem dostal a nevím, jestli použiješ stejnou cestu až ... a ostatně je to vlastně na tobě... až ... odsud půjdeš ...

Parsifal: Jedu tak rychle jak jen to jde. Pohybují se a krajina se mnou, pustina okolo mne, pak voda, lodě, sítě ...

Grálský: Promiň, měl si říct hned, že na tebe čekáme. Že ty ... s rybářem a on tě pozval na večeři.

Parsifal: Mluvil jsem s rybářem a on mne pozval na večeři.

Otevírání hradu – děti zpívají z potrubí. Děti ven.

Pak vstoupí Repanse de Joie – přidá se - zpívá.

Repanse: Musíš být jistě unavený. Opláchni si obličej a celé skvostné tělo a udělej to tak, abych viděla všechno do posledního záhybu.

Parsifal nechápe.

Grálský: Před obřadem se každý očistí. Musíme přece vědět jestli nejsi ... ty záhyby. Pod nánosy špíny se můžou skrývat hluboké nevyhlášené rány.

Parsifal ho uhodí. Grálský spadne, zvedne se. A opět jej P. uhodí a opět spadne. Když se to opakuje po třetí, zadrží jeho ruku Repanse slovem.

Repanse: To už by snad stačilo, ne? Aby si nikdo nespletl jeho krev na tvých rukou s tvouj.

Parsifal ustane. Rozpláče se. Děti ho utěšují.

Parsifal: Je mi to líto.

Děti mu pomáhají převléct.

Repanse: Krev a slzy. To je ... to je dobré. Chceš spatřit grál?

Parsifal: Mám hlad! *Řve jako dítě promísené s tigrem. Potřebuje nakrmit-nakojit.*

Repanse: To je dobré. Pořádně se dívej. To je dobré.

Hudba – děti přinášejí obřadní náčiní. Repanse zpívá.

Repanse: Das war der Augenblick
das war der der Blick der Augen
ein kleiner Augenblick.
das war der Blick der Augen
ein schöner Augenblick,
das war der Blick der Augen

Je instalován stolec pro Parsifala.

Děti se vrací a přidávají se ke zpěvu – přebírají ho. Jedno z dětí jde pod potrubí s kopím (píšťalou) – potrubí začne krvácet a Repanse pomůže zachytit krev, tak aby stekla dítěti na ruku. Dítě potřísněnou ruku ukáže lidem. Pak se dotkne královy rány. Obejde všechny a zmizí – očistí se. Všichni přítomní, krom P. pláčou.

Repanse přináší na podnose něco přikrytého látkou. Postaví to na stolec před Krále.

Král: Pojd' blíž. Řeklo se v sedm, tak je sedm.

Parsifal: Kdo jste?

Král: Jsem rybář. Nevzpomínáš si?

Parsifal: Rybář? *přemýšlí*

Král: Jsem návnada.

Parsifal: Jistě. Návnada. Rybář. Nepoznal jsem vás.

Král: Pojd' blíž. Přece nejsi cizinec, aby ses nás stranil. Kdo sem přijde, toho považujeme za člena rodiny.

Parsifal přijde blíž. Všichni se na něj dívají, jako by něco očekávali. Král se kroutí – předvádí svou nemohoucnost.

Parsifal: *neví, co se od něj očekává – napětí* Ať šťastného či smutného, vždy ... .. Mám hlad.

Napětí se uvolní, mírné zklamání.

Král: Co by sis dal? Grál tě zve na hostinu. Stačí říct.

Parsifal: *je trochu zmaten* Ať šťastného či smutného, vždy ... .. Asi maso.

Král: A co víno a kozí sýr?

Parsifal: No, asi taky.

Král: *trošku jízlivě* A mořské potvory? Olihně, krevety, mušle?

Parsifal: *nejistý* No ...

Král: Divoké ptáky?

Parsifal: No ... *spíš ano*

Král: Něco arabského?

Parsifal: No ... *spíš ne*

Král: Chleba?

Parsifal: *vyhrkne* Klidně chleba, ale maso.

Král: Dobře.

Grálský jde k potrubí. Zavolá do něj.

Grálský: Jednou pečené maso, chleba ... a okurky. Kyselý.

Z potrubí se ozve: Jo!

Repanse jde a sundá látku z předmětu na stole. Je tam jídlo. Pobídne P. a ten se pustí hladově do jídla.

Král: *po chvíli* Kdyby ses chtěl něco zeptat, tak se vůbec nežinýruj, chlapče.

P. naznačuje s plnou pusou, že se ptát nechce. Král naznačuje zranění.

Král: Jak se jmenuješ, chlapče?

Parsifal: *s plnou pusou* Parsi-fal

Král: Já se jmenuji An-fortas. To znamená Zbavený síly.

P. přikyvuje a cpe se dál.

Král: *melancholicky* Tak si asi půjdeme lehnout.

Grálský to pochopí, přijde k Parsifalovi a vezme mu ještě nedojedený talíř. Parsifal protestuje.

Král: Nemusíš děkovat, rádo se stalo. *Otočí se a odjíždí.*

Všichni odcházejí – zklamání.

4. Bloudění

Fairefis: Na hradě Mont Salvage vedou některé chodby někam a jiné nikam. Některá schodiště se točí vzhůru, zrychlují se, stávají se stále strmějšími a najednou se kroky na nich přestanou ozývat a je nutno se vydat zpátky. Kdo by řekl, že je to bludiště, jako by si spletl kohouta se slepicí. Zdá se to na první pohled ne prosté, ale při tom: kdo by hledal vejce v kohoutovi? Snad jenom dítě, které se ještě nerozhodlo, jestli chce být kohoutem či slepicí. Bludiště je vně. A vejce vevnitř. Je to labyrint-vejce, ten Mont Salvage.

Parsifal spí. Náhle se probere.

Parsifal: Co se stalo?

Fairefis: Nevšiml sis krvavého kopí? Při obřadu? Dítě nese kopí, krev, ruka ...?

Parsifal: Všiml. A ta krev?

Fairefis: Je z rány. Rána to je bolest. A bolest chce soucit. Něco si jim za pohostinnost dlužil. Nebylo to zase tak moc. Teď to bude víc.

Parsifal: Bloudit?

Fairefis: Bloudit. Nahoru, dolů, doleva, doprava, v suchu, ve vodě, stále stejně, pořád stejná cesta, stokrát.

Parsifal: Tam a zase zpátky?

Fairefis: Pořád. Pořád stejně beze změny.

Parsifal: A pak se něco stane?

Fairefis: Jednou už po sté totěž nebude totěž.

Parsifal: Jednou.

Fairefis: Do té doby si skryj svou tvář.

Hudba – motiv bloudění.

Parsifal: Hej, ty!

Nic.

Parsifal: Bojíš se mě?

Trvrizent: Nebojím se lidí.

Parsifal: Kdo jsi, že se nebojíš lidí?

Trvrizent: Já byl jako ty. Bil jsem se s kdekým. A teď žiju v jeskyni. Neměl jsem strach z lidí a nemám ho ani teď. A tak jestli chceš, klidně tady zůstaň. Nemám a nejím maso, ale to tobě pro jednu taky neuškodí.

Parsifal: Postím se rád. Bloudím a přestal jsem počítat dny. Nejdříve bylo dobrodružství, pak bloudění a teď ... ?

Trvrizent: Poznání?

Parsifal: Nevím. To mi připadá nějak jednoduché. Ta tam je radost. Odvaha zůstala, ale radosti se nedostává. Stokrát totěž a člověk už za chvíli neví kolik svého času daroval bloudění.

Trvrizent: Ty jemu? Snad ono tobě. Je to skoro pět let, co jsi vyrazil.

Parsifal: Viděl si mě?

Trvrizent: Někoho podobného. Potřebuješ radu?

Parsifal: Má starost nese jméno grál.

Trvrizent: *ironicky* Má starost nese jméno grál. *Směje se.*

Parsifal: Vysmíváš se mi?

Trvrizent: Směju se tomu jak mluvíš. K velkým věcem velká slova. Taky jsem tak mluvil, než jsem přestal být alegorií, symbolem, zastávkou na cestě k poznání, metaforou, prázdným jménem - a stal se člověkem z masa a kostí. Jednou na to přijdeš. A pak začneš mluvit normálně. Tyhle slovosledy, tyhle výrazy – to se vážně nedá poslouchat.

Parsifal: Pomůžeš mi?

Trvrizent: Grál není tvoje starost. Je jenom pro ... . Vím to. Bohužel. Viděl jsem ho. Dlouho mě hostil. Znáš ty lidi z Mont Salvage. Znáš ty jeho strážce. Zvláštní skupina. Grál je živí a oni ho chrání. A stále je dost ochránců. Nejenom cestou postupné iniciace se k němu dostaneš. Spousta lidí mu obětuje své děti. Pošle je tam a oni se stanou jeho strážci.

Parsifal: Děti? Jsem nejsilnější, nekrásnější a neporazitelný. Až se ke grálu dostanu, budu jeho nejlepším strážcem.

Trvrizent: Klid, klid. Grál má svého krále. Jmenuje se Anfortas a je to můj bratr. Bohužel nebyl tak pokorný, jak by měl a tak byl jednou protivníkem zraněn. Nejdřív kopí – pak rána a zase kopí. Kopí způsobuje ránu a pak ji zkouší zacelit. Ale nejde to. Jde jenom zastavit krváčení.

Parsifal: Co je mu?

Trvrizent: Správná otázka. Močí krev. Rána ve stydkých místech se nehojí a ani zahojit nemůže. Je nemocný a nemohoucí, a tak jej může vyléčit jen světlo a milosrdenství. Soucit cizího člověka.

Byl tam jeden takový, nechal se hostit, ale nezeptal se ho na jeho bolest. A kdo jsi vlastně ty?

Parsifal: Jsem ... Parsifal a nesu si svou vinu. Zabil jsem bezdůvodně Červeného rytíře a vzal si jeho věci – okradl jsem ho.

Trvrizent: A pak, že jsi šířitel štěstí. Tos musel zabíjet, aby ses stal dospělý? Navíc nemáš na svědomí jenom jeho, příbuzného. Podařilo se ti utrápit i svou vlastní matku. Proléváš pravidelně svou vlastní krev.

Parsifal: Co to říkáš? Co ty víš o mé matce.

Trvrizent: Bohužel dost. Jsem její bratr a tvůj strýc. Jsem Trevri-zent.

Parsifal: Je to pravda?

Trvrizent: Usoužila se, když ses na ni vykašlal. Opustil si ji a ona ztratila poslední důvod k životu. Odkojila si na prsou draka.

Parsifal: Proč jsem na ni zapomněl? Až když odejdeš z domu, poznáš svoje rodiče. Děti jsou kruté. Brr.

Trvrizent: Taky mě štěstí zrovna neobchází. Dvě sestry mi zahynuly, bratr je nevléčitelně nemocný, jen jedna sestra, ta nejmladší, slouží grálu – je jeho kněžkou. Pramen radosti se jmenuje.

Parsifal: Já vím. To jsem byl já, který se nechal hostit a nezeptal se.

Trvrizent mlčí..

Parsifal: Nevěděl jsem, byl jsem hloupý. Viděl jsem ho rybařit. Nezdál se ...

Trvrizent: Nikdy nikdo netrpěl jako on. Je rybář, asi jako ty jsi světec. V jeho síti jsi měl zůstat ty.

Parsifal: Najdu ho a vysvobodím.

Trvrizent: Hodně štěstí, synku.

5. Bratr, mé druhé já, černý a bílý

Fairefis se spojí s Parsifalem. Na jeho zádech vytváří váhu jeho druhého já.

Parsifal: Ještě nikdo nebyl nikdy tak silný jako já. Tfuj! Skoro jako bych měl pocit, že bojuju se zrcadlem.

Fairefis: Skoro.

Parsifal: Hej! Tebe znám. Už jsem tě viděl. Někde.

Fairefis: Jsme jeden. Jsme dva. Jsme jeden.

Parsifal: Jsi černá a bílá. Strakáč! Půjdeš tam se mnou?

Fairefis: Tentokrát ano. Musíme dokončit Dílo.

Parsifal: Už jsi zažil jídlo? Velké jídlo?

Fairefis: Nevím, kdo to je Velké jídlo, ale přeji si ho potkat.

Parsifal: Jsme dva. Jsme jeden. Hlava a ocas. Slunce a měsíc. Den a noc.

6. Grál podruhé - setkání králů

Parsifal: Dovol mi, strýčku ...

Král: Jen mluv, chlapče. Čekám tak dlouho, že už by mě uspokojila jenom smrt. Je těžké nemoci se pohnout z místa. Ani život ani smrt. Jen přežívání. Tomu se říká nemoc.

Parsifal: Tak mohu, strýčku?

Král: Nevím, o čem mluvíš?

Parsifal: Co tě trápí, strýčku. Co tě bolí? Čím trpíš?

Král se zvedne z křesla. Ukáže Parsifalovi, aby si sednul.

Král: Posledně jsme si nedali víno.

Parsifal: Bílé? Kdo by to byl řekl. Vždycky jsem si myslel, že grál roní krev.

Král: Červené víno? To by bylo fádni. Bílá je hluboká a neproniknutelná. Skončilo období krve. Slunce zapadá a purpur mizí.

Parsifal: Nejdříve dobrodružství, pak bloudění, a pak bílé víno – těžké, sladké, hluboké.

Král: Nejdříve zelená, pak červená a pak bílá – jako noc.

Feirefis: Narození, učení a smrt.

Král: Jako smrt. Odchod do ústraní.

Fairefis: Já vím. Jako. Parsifale, řekni JÁ.

Parsifal: Už zase nemohu. Když jsem to uměl, tak ses neptal.

Fairefis: Koruna ti ho vzala. Budeš pánem hlavy.

Parsifal: A ty pánem ocasu. Pověz, co bys chtěl?

Fairefis: Grál si nechej, co já s ním, chci ji. *ukáže na Repanse*

Parsifal: Je tvoje. Ať se duše snoubí s tělem. Mě čeká slunce a pak soud. A ztráta jména.

Král: Není proč plakat.

Hudební finále – Obřad korunovace. Ponižení a povýšení. Odchod Parsifala do obřadního prostoru – potrubí.

Epilogue:

Co je grál?

Nevím.

Potrubí?

Asi ne.

Kámen? Ne. Sklenice?

Nevím.

Ne. Ty, ty jsi grál.

Nedělej si ze mě legraci. Trmácím se za tím už příliš dlouho, než abych to byl ochoten snášet.

Zeptej se toho starého. Řekne ti, kdo je grál.

Na nic se ho ptát nebudu a rovnou ho zabiju. Zabiju ho, vezmu si to a půjdu.

A komu to dáš?

Nikomu.

Kdo tě poslal?

Nikdo.

Tak nikdo? Byla to tvoje vlastní vůle.

Jo.

A s kým si to mluvil na začátku? Chci vědět. Řekni mi jeho jméno. Kdo tě poslal?

A kdo poslal tebe?

Nejdřív ty. Kdo rozhodl, že to tak bude?

Nevím.

Ale s někým si mluvil.

Jo.

S někým si mluvil, ale nevíš, kdo to je.

Ne.

Znáš ho?

Znám jenom jeho hlas.

Ale proč si to udělal?

Chtěl jsem ten drahokam, tu zlatou nádobu. Moc jsem to chtěl. Za každou cenu.

Takže slepá chtivost?

Ano. Bylo mi jedno, jak se k tomu dostanu.

Tak si ho zabil.

Stál mi přece v cestě.

Parsifale, za chladnokrevně a celoživotně promyšlenou vraždu muže jménem Anfortas tě odsuzuji ...

Já vím..

